

چهارشنبه ۲۳ خرداد ۱۴۰۲
وطن امروز | شماره ۴۰۶۰

فرهنگ و هنر

اخبار

پس از بهرام بیضایی، جلال تهرانی هم مجوز اجرا گرفت!

جلال تهرانی، کارگردان شناخته‌شده پس از ۷ سال دوری از تئاتر، ۳ نمایشنامه را روی صحنه می‌برد. سه‌گانه «بونکر» عنوان ۳ نمایشنامه او است که هر ۳ متن به تازگی نوشته شده و این روزها با جمعی از بازیگران سرشناس تئاتر و سینمای ایران در مکتب تهرانی در حال تمرین است. پیش‌بینی می‌شود اجرای هر ۳ اثر برای تابستان و پاییز امسال آماده شود. «مخزن»، «تک‌سلولی‌ها»، «هی مرد گنده گریه نکن»، «سیندرلا» و «فصل شکار بادبادک‌ها» برخی آثار پیشین جلال تهرانی است که با استقبال تماشاگران مواجه شده است. وی که از نویسندگان و کارگردان‌های جریان‌ساز تئاتر ایران است، یک دهه گذشته را بیشتر از اجرای تئاتر، متمرکز بر راه‌اندازی و اداره مکتب تهرانی بود. پیش‌تر نیز نمایشنامه «خطرات هنرپیشه نقش دوم» نوشته بهرام بیضایی به کارگردانی علی جهانجوتیا برای اجرا در برج آزادی مجوز دریافت کرده بود.

«شناور» اکران آنلاین می‌شود

فیلم «شناور» نخستین ساخته بلند سینمایی شهاب‌الدین حسین‌پور که سال ۱۴۰۲ در گروه «هنر و تجربه» اکران شد از امروز چهارشنبه ۲۳ خرداد اکران آنلاین خود را از طریق پلتفرم هاشور آغاز می‌کند. این اثر سینمایی که بر اساس یک داستان واقعی ساخته شده، داستان یک گروه دوست صمیمی است که با یکدیگر به سفری کوتاه می‌روند و با گم شدن یکی از آنها اتفاقاتی رخ می‌دهد و راه‌هایی بر ملا می‌شود. فیلمنامه این اثر را رضا دادویی نوشته و محمد امیریاراحمدی به عنوان مشاور فیلمنامه با پروژه شناور همکاری کرده است. همچنین رضا دادویی و میثم طوسی تهیه‌کنندگی فیلم را بر عهده دارند.

تاریخچه جشنواره کن توسط بنیاد فارابی منتشر شد

مرکز انتشارات فارابی در ادامه انتشار سلسله کتب حکمرانی و سیاست‌گذاری در سینما، کتاب «جشنواره کن» از منظر حکمرانی و سیاست‌گذاری سینما را روانه بازار نشر کرده است. ضمن ارائه جزئیات بیشتر، مخاطب را بیش از پیش با یکی از مهم‌ترین فستیوال‌های بین‌المللی سینمایی سال آشنا کرده باشد. برشی از این کتاب که به قلم محسن بیسادی نگارش شده است، به ماجرای نقش موسولینی در برگزاری این جشنواره اشاره دارد. در بخش نخستین جشنواره بعد از جنگ دوم جهانی در فصل «تاریخچه جشنواره کن» این‌گونه آمده است: «در اوایل سال ۱۹۴۰، با وجود اعلام جنگ و بسیج ملی، مقامات کن به رهبری فیلیپ ارلانگر تلاش کردند پروژه جشنواره را زنده نگه دارند. در نتیجه دیپلماتیک، فرانسه ابتدا تصمیم گرفت موافقت ایتالیا را به دست آورد که موضعش در درگیری هنوز رسمی نبود. در کمال تعجب، موسولینی پذیرفت، مشروط بر اینکه جشنواره کن فرانسه با جشنواره ونیز همزمان نباشد». تازه‌ترین اثر بنیاد سینمایی فارابی در حوزه نشر، در ۵۰۰ نسخه و ۱۹۵ صفحه منتشر شده است.

انتشار تصنیف‌هایی از دوره قاجار

تصنیف‌های دوره قاجار به روایت عبدالله دومی و نوشته فرامرز یاور پور به‌تازگی روانه بازار است. این اثر در قالب یک جلد کتاب توسط فارابی مجیبی اوانگاری شده و انتشارات ماهور آن را منتشر کرده است. فرامرز مجیبی درباره این اثر نوشته است: «استاد عبدالله دومی به دلیل بهره‌مندی و ارتباط گسترده با نوازندگان شاخص و روایان اصلی، رهبران و خوانندگان و تصنیف‌سازان مختلف و مهارت در نوازندگی ضرب و خوانندگی، به عنوان مهم‌ترین مرجع و راوی ردیف آوازی و تصانیف دوره قاجار محسوب می‌شود. نقد نگاه زیباشناسانه در انتخاب تصانیفی که با اصالت‌های موسیقی دستگامی همگن و منطبق هستند، در مقابل تصانیفی که از عیار هنری کمتری برخوردار بوده یا بیشتر جنبه مردم‌پسند داشته‌اند، اصلی‌ترین ویژگی روایت او از تصانیف دوره قاجار است.

این کتاب با قیمت ۷۵۰ هزار تومان به بازار عرضه شده است.

«برمودا» پر بیننده‌ترین برنامه

گفت‌وگو محور تلویزیون شد

فصل نخست برنامه «برمودا» با نویسندگی و اجرای کامران نجف‌زاده در شبکه نسیم در حالی پایان یافت که بررسی‌ها نشان می‌دهد این برنامه گفت‌وگو محور توانسته رکورد مخاطب را در تاریخ برنامه‌های ژانرایی شو بشکند. بر اساس نتایج آخرین آمار مرکز تحقیقات فضای مجازی صداوسیما، «برمودا» همچنان در صدر جدول پر مخاطب‌ترین برنامه‌های صداوسیما ایستاده است. فروردین امسال نیز «برمودا» توانسته بود با بالاترین میزان چرخش محتوای شبکه‌های مجازی تراز جدیدی از دیده شدن یک برنامه تلویزیونی توسط مخاطبان را در این حوزه ثبت کند. بیژان حبیبی، رئیس صداوسیما در بازدید از پشت صحنه برمودا این برنامه را اعتبار نسیم خوانده بود. برمودا همچنین در نظر سنجی روزنامه جام‌جم پربیننده‌ترین برنامه سرگرمی و گفت‌وگو محور صداوسیما شد و در تلویزیون هم بازدید میلیونی داشته است. فصل اول «برمودا» با تهیه‌کنندگی محسن نجفی سولاری و کامران شهرپوری در ۵۲ قسمت از ۳۰ دی ماه ۱۴۰۲ به مدت ۳ شب در هفته روی آنتن نسیم رفت و شب گذشته پایان یافت.

حضرت امام حسین:

کسی که برای جلب رضایت مردم، موجب غضب خدا شود، خداوند او را به مردم وام می‌گذارد.

روزنامه سیاسی، فرهنگی، اجتماعی، اقتصادی

صاحب‌امتیاز و مدیرمسئول: محمد آخوندی
مدیرعامل: رضا شکیبایی
سرمدین: سید عابدین نورالدینی

نشانی: خیابان انقلاب اسلامی، بین حافظ و خیابان ولیعصر (عج)، کوچه سعید، پلاک ۹
روابط عمومی: ۶۶۴۱۷۲۸۲ تلفن: ۶۶۴۱۷۲۸۲
پست الکترونیک: info@vatnemrooz.ir
پيام‌سان: vatnemrooz.ir
چاپ: موسسه جام‌جم برتر برنا
توزیع: نشر گستر امروز: ۶۱۹۳۳۰۰۰

گفت‌وگوی «وطن امروز» با تهیه‌کننده و کارگردان کنسرت نمایش «کوچه عاشقی»

کنسرت نمایشی با ۲ پایان‌بندی

خلق و تعامل‌پذیر در حوزه کاری است و هیچ باری از بخش کارگردانی اثر به گروه وارد نشد و فضای دوستانه پشت صحنه کار برای من اتفاق شدت خوشحال‌کننده و دلچسپی بود. گروهی که امروز در «کوچه عاشقی» با ما همراه هستند، در ۲ یا ۳ کار پیشین این کارگردان نیز همکاری کرده‌اند و همین همکاری پیشین آنها باعث شده هر فرد هماهنگی درست و خوبی با گروه روی صحنه یا پشت صحنه داشته باشد.

در پایان فکر می‌کنید مخاطب چگونه با «کوچه عاشقی» مواجه می‌شود و این اثر تا چه اندازه مورد استقبال تماشاگران خود قرار می‌گیرد؟

پاسخ به چنین سوالی فعلاً زود است چون زمان کمی از شروع اجراهای ما گذشته است، چرا که فکر می‌کنم دیده شدن و استقبال از چنین آثاری در استمرار رخ می‌دهد اما نکته‌ای که می‌توانم بگویم این است که در این چند شب نخست اجرا، مخاطبان با حال خوش صدلی‌های خود را ترک کردند و من معتمد چنین آثاری در کنار تلنگری که در بعضی موارد به مخاطب خود می‌زند، قرار است حال خوبی را نیز برای آنها رقم بزند و من در این چند شب این حال خوب را از مخاطبان مان دریافت کردم.

آقای در! بفرمایید چه شد که سمت ساخت نمایشی رفتید که ترکیبی از تئاتر و موسیقی است؟

به نظرم تئاتر و موسیقی ۲ هنر تفکیک‌ناپذیر است. اگر به تئاترهای سده‌های گذشته در آمریکا هم نگاه کنید می‌بینید اکثر با موسیقی همراه بوده، به طور کلی باید بگویم قبل از سینما، تئاتر کامل‌ترین هنر بوده است، بنابراین همه هنرهای دیگر اعم از موسیقی، رقص، نقاشی و... در آن ذخیل بوده‌اند. پس ترکیب تئاتر و موسیقی چیز جدیدی نیست اما متأسفانه بتازگی اصطلاح اشتباه «کنسرت نمایش» در جامعه جا افتاده، ما کنسرت نمایش نداریم بلکه «تئاتر موزیکال» داریم که بخش تئاتر آن خیلی بیشتر از موسیقی آن است. وقتی واژه «کنسرت نمایش» را بیان می‌کنیم مخاطب توقع دارد یک خواننده‌ای روی سن حاضر شود و در بخش قابل توجهی از برنامه حاضر شود اما «تئاتر موزیکال» تئاتری است که در کنار نمایش، موسیقی و خواننده هم دارد و در تئاتر جامیایی شده است. من از سال ۱۳۷۵ در تمام تئاترهایی که روی صحنه برده‌ام همیشه موسیقی زنده داشتم.

بفرمایید چه شد ایده قصه «کوچه عاشقی» به ذهن‌تان رسید؟

سال ۱۴۰۱ تئاتری به نام «کافه عاشقی» داشتم که تا خرداد ۱۴۰۲ اجرا داشت. این تئاتر اقتباسی از داستان لیلی و مجنون بود که با یک داستان روز آمیخته شده بود و مورد استقبال مخاطبان قرار گرفت. تصمیم گرفتم با همان تیم نمایش «کوچه عاشقی» را با اقتباسی از داستان خسرو و شیرین روی صحنه ببرم که متوجه شدم آهنگساز کار عوامل پروژه را سر پروژه جدیدی برده است. به همین دلیل بعد از آن درگیر «قصه ترانه‌های ماندگار» شدم و بعد از آن مصمم بودم حتماً نمایش «کوچه عاشقی» را ادامه دهم اما با توجه به تغییراتی که رخ داده بود، مجبور شد تغییراتی در بخش نمایش خسرو و شیرین به وجود آورم و داستان را به سمت تاریخ معاصر ببرم، اینگونه شد که متن نمایش «کوچه عاشقی» نهایی شد.

با توجه به اینکه چند شبی است که نمایش روی صحنه رفته است، استقبال مخاطب را چطور دیدید و بازخوردها چگونه بود؟

به نظر من به طور کلی بخشی از هنر، سلیقه است، یعنی ممکن است شما بهترین تئاتر را روی صحنه ببرد ولی مخاطبی آن را دوست نداشته باشد. برای مثال ممکن است من به یک گالری نقاشی بروم اما اصلاً متوجه ارزش آن کار نشوم؛ در چنین زمانی نه مشکل از من است نه نقاش بلکه نشان‌دهنده این است که من جای درستی نرفته‌ام. این موضوع در تمام شاخه‌های هنر پیش می‌آید، بعضی از تماشاگران ممکن است کار را نپسندند و تصور دیگری از تئاتر داشته باشند اما آنهایی که آثار من را دنبال می‌کنند از این نمایش راضی بودند.

اثری کار سختی برای گروه نمایش بود. این نکته را از آن جهت می‌گویم که ما فرصت کمی برای تمرین بازیگران نمایش داشتیم و به نوعی پیش‌تولید لاغر و نحیفی را برای «کوچه عاشقی» پشت سر گذاشتیم اما افراد گروه بخوبی با ما همکاری کردند و در این مدت زمان کم بسیار برای هر چه بهتر روی صحنه ظاهر شدن، زحمت کشیدند. چالش بزرگ و اصلی ما در این نمایش مکان اجرا بود، چرا که همواره برای اجرای چنین آثاری پیدا کردن یا ایجاد محل مناسب کار دشواری است. در حقیقت می‌توانم بگویم در حال حاضر تنها تالار وحدت است که قابلیت این را دارد که در یک مکان مستقف و با حداقل استانداردها بتوان چنین اجرایی را روی صحنه برد، چرا که دیگر سالن‌ها با استانداردهای مورد نیاز ما ظرفیت بالای ۲۰۰ نفر را به ما نمی‌دهند و این نمایش پتانسیل این را دارد تا برای جمعیتی بالای ۵۰۰ نفر نیز به نمایش درآید. به همین دلیل کاخ موزه سعدآباد تنها گزینه ما برای «کوچه عاشقی» بود که با وجود نهایت همکاری که در این مکان با گروه نمایش وجود داشت اما باید بگویم در این محل هم زیرساختی برای اجرای یک کنسرت نمایش یا یک تئاتر موزیکال وجود ندارد و بخش زیادی از فشاری که در این کار به گروه تولید «کوچه عاشقی» وارد شد در این بود که ما مجبور شدیم زیرساخت‌های لازم را از نو ایجاد کنیم و به نوعی از ابتدا یک سالن برای اجرای خود بسازیم.

باید بگویم در این کار علاوه بر ساخت دکور، زیرساخت‌های ایجاد دکور، سیستم صدا، نور، برق کشی‌ها، ایجاد فضای مناسب برای استقرار جایگاه مخاطبان و... را از ابتدا ساختیم و به جرأت می‌گویم ما برای این کار یک سالن‌سازی ۶۰۰ نفره انجام داده‌ایم، ای کاش وزارت فرهنگ و میراث فرهنگی در آینده برای دیگر اجراها تمهیدی برای این موضوع بیندیشد.

تجربه همکاری با گروه «کوچه عاشقی» بویژه جلال‌الدین دری تا امروز برای شما چگونه بود؟

این کار نخستین تجربه همکاری با جلال‌الدین دری بود و می‌توانم بگویم این کارگردان فردی بسیار خوش باید بگویم در این کار علاوه بر ساخت دکور، زیرساخت‌های ایجاد دکور، سیستم صدا، نور، برق کشی‌ها، ایجاد فضای مناسب برای استقرار جایگاه مخاطبان و... را از ابتدا ساختیم و به جرأت می‌گویم ما برای این کار یک سالن‌سازی ۶۰۰ نفره انجام داده‌ایم، ای کاش وزارت فرهنگ و میراث فرهنگی در آینده برای دیگر اجراها تمهیدی برای این موضوع بیندیشد.

دری تا امروز برای شما چگونه بود؟

این کار نخستین تجربه همکاری با جلال‌الدین دری بود و می‌توانم بگویم این کارگردان فردی بسیار خوش باید بگویم در این کار علاوه بر ساخت دکور، زیرساخت‌های ایجاد دکور، سیستم صدا، نور، برق کشی‌ها، ایجاد فضای مناسب برای استقرار جایگاه مخاطبان و... را از ابتدا ساختیم و به جرأت می‌گویم ما برای این کار یک سالن‌سازی ۶۰۰ نفره انجام داده‌ایم، ای کاش وزارت فرهنگ و میراث فرهنگی در آینده برای دیگر اجراها تمهیدی برای این موضوع بیندیشد.

باید بگویم ما آماده‌ایم تا مخاطب در انتها شگفتان‌های را با این نمایش تجربه کند و خود پایان‌قصه‌ای را که دیده است انتخاب کند و به ما بگوید آیا متهم قصه ما در نهایت می‌تواند مجرم باشد یا خیر. این مزیت از نوآوری‌های «کوچه عاشقی» محسوب می‌شود و به نوعی می‌توان گفت با اثری تعاملی مواجه هستیم که مخاطب می‌تواند در قصه‌ای که ۱۳۰ دقیقه شاهد آن است، ورود کند و پایانی را که می‌خواهد برای آن رقم بزند.

«کوچه عاشقی» می‌خواهد چه مفهومی را به مخاطب خود منتقل کند؟

در این نمایش از این صحبت می‌شود که خود را در معرض قضاوت قرار ندهید و بداند قضاوت کردن کار بسیار سختی است، چرا که وقتی مخاطب در انتهای نمایش تصمیم می‌گیرد و سرانجام کاراکترها را مشخص می‌کند باید بداند اطلاعاتی که می‌داند و صرفاً از محیط پیرامونی دریافت کرده ممکن است بر اساس حقیقت نباشد. به همین دلیل تصور من این است که این نمایش را باید اثری اجتماعی نیز بخوانیم، چرا که قرار است بر خودآگاه و ناخودآگاه مخاطب خود تأثیر گذاشته و قضاوت آن را بیازماید و به صورت ناخودآگاه در زندگی و قضاوت‌های شخصی آنها نیز تأثیر گذار باشد.

قطعا روی صحنه بردن یک اثر موزیکال کار سختی می‌تواند باشد، بویژه اگر در محیطی با مانده کاخ سعدآباد این اتفاق رخ دهد، کمی درباره چالش‌های به اجرا رساندن «کوچه عاشقی» توضیح دهید.

در این اثر با چالش‌های به‌شدت مهمی روبه‌رو بودیم، البته که نفس یک اجرای موزیکال یا «کنسرت تئاتر» به خودی خود کار سخت و پیچیده‌ای است، چرا که در یک تئاتر موزیکال بازیگران باید بخش موسیقایی اثر را نیز با خود همراه کنند که این فشاری مضاعف بر بازیگری برای آنها محسوب می‌شود. در کنار این موضوع باید بگویم «کوچه عاشقی» ۲ اثر پر بازیگر و پر پرسوناژ محسوب می‌شود و هماهنگی درست این تعداد بازیگر در چنین

محمد محمدی: کنسرت نمایش یا تئاتر موسیقی، به شکلی از تئاتر گفته می‌شود که عنصر موسیقی در آن نقش بسیار پررنگ و غالبی دارد. تاریخچه اینگونه تئاتر در دنیا به اواخر قرن بیستم بازمی‌گردد که در آن سبک اپر تا، گونه‌ای از اپرا را که شکل ساده‌تری دارد یکی از عوامل تأثیرگذار در پدید آمدن این نوع نمایش می‌دانند. نخستین نمایش موزیکال ثبت‌شده در تاریخ، نمایش the black crook است که سال ۱۹۸۸ اجرا شد و از آن زمان به بعد نمایش موزیکال مورد توجه مخاطبان قرار گرفت.

اما در ایران شاید بتوان نخستین نمایش‌های موزیکال را به نوعی مرتبط با نقالی در نظر گرفت اما صرفاً تئاتر موزیکال در ایران محدود و منحصر به نقالی نشده و از دیگر شیوه‌های اجرایی چون ورزش زورخانه‌ای نیز بهره برده است و طی ۴ دهه گذشته بویژه از دهه ۷۰ شاهد آغاز مجدد اینگونه آثار نمایشی در تئاتر کشور و در اواخر دهه ۸۰ شاهد رونق آن بودیم.

صد البته در ۴۰ سال گذشته به صورت محدود در برخی سالن‌ها نمایش‌های موزیکال روی صحنه رفت، نمایش‌هایی که به‌رغم هزینه بالای آن و باطلبع قیمت گزاف و گران‌بلیت با استقبال مخاطبان روبه‌رو شد و سال به سال نیز بر تعداد این آثار اضافه شد تا جایی که حتی در استان‌ها نیز شاهد روی صحنه رفتن اینگونه آثار نیز شدیم. اما آنچه مشخص است در چند سال اخیر وضعیت تولید تئاترهای موزیکال به شکل فزاینده‌ای در حال رشد است، آن هم در شرایطی که دیگر بسیاری از کارگردان‌ها و تهیه‌کنندگان آثارشان را محدود به سالن‌های دولتی و خصوصی نکردند و در فضاهای غیرتئاتری نیز برای به صحنه بردن آثارشان استفاده می‌کنند. به عنوان نمونه کاخ موزه سعدآباد در چند سال اخیر میزبان بسیاری از اینگونه نمایش‌ها شده است؛ از کنسرت موسیقی «سی» گرفته تا ترانه‌های ماندگار و بسیاری دیگر همگی با استقبال مخاطبان مواجه شد اما در آخرین مورد این مجموعه فرهنگی میزبان کنسرت نمایش کوچه‌های عاشقی شده است؛ نمایشی که با بازی امیرحسین آرمان، امیرکاوه آهنین‌جان، سولماز غنی، محمدرضا مالکی، محیا قهقانی و با خوانندگی حمیدرضا ترکاشوند و آهنگسازی بهزاد عبیدی به کارگردانی سیدجلال‌الدین دری و به تهیه‌کنندگی سیدمهدی جوادی با اقبال مخاطبان مواجه شده است.

نمایش «کوچه عاشقی»، روایت زندگی دختری است به نام مهتاب که عاشق خواننده و بازیگر تماشاخانه فردوسی است. این نمایش که اجرای خود را از ۱۸ خردادماه آغاز کرده است، هر شب در تالار ایوان عطار کاخ سعدآباد ساعت ۲۰ روی صحنه می‌رود. از همین رو گپ‌وگفتی با سیدمهدی جوادی تهیه‌کننده و سیدجلال‌الدین دری کارگردان این کنسرت نمایش انجام دادیم.

آقای جوادی، چه شد که تصمیم گرفتید در یک کنسرت نمایش به عنوان تهیه‌کننده حضور داشته باشید و با سیدجلال‌الدین دری در «کوچه عاشقی» همکاری کنید؟ پس از نمایش‌های «کافه عاشقی» و «ترانه‌های ماندگار» با آقای دری، گپ و گفت‌هایی داشتیم تا بتوانیم در یک تئاتر موزیکال یا به نوعی کنسرت تئاتر با یکدیگر همکاری کنیم و اثری را روی صحنه ببریم. در این مسیر نیز داستان‌ها و سوزهای متعدد و متفاوتی را بررسی کردیم و در نهایت به سوز «کوچه عاشقی» رسیدیم.

وجه تمایز «کوچه عاشقی» را در چه دیدید؟

به نظر من مزیت اول «کوچه عاشقی» نسبت به دیگر آثار این است که بیش از خواننده و موسیقی، قصه و تئاتر محوریت اجرا و نمایش را در دست گرفته است. من معتقدم این نکته بسیار مهم است که مخاطب تنها شاهد یک کنسرت نیست بلکه ذهن او با قصه نمایش درگیر شده و به دنبال مسیر حرکت می‌کند. مزیت دوم این اثر در ژانر و شیوه روایت قصه برای مخاطب است. «کوچه عاشقی» یک درام جنایی با درونمایه‌های طنز است که در نهایت مخاطب خود را در معرض قضاوت قرار می‌دهد، چرا که این نمایش ۲ پایان‌بندی متفاوت دارد و با انتخاب مخاطب پایان قصه ما دچار تغییر شده. در حقیقت

گروه فرهنگ و هنر: دوازدهمین جلسه فصل نهم باتوق فیلم کوتاه، با اکران و بررسی فیلم‌های «مرضیخانه مرکزی» به کارگردانی مشترک وحید و نوید نامی، «وضعیت آرام» به کارگردانی مهدی دواجی، «تاک اوت» به کارگردانی محسن بانصری و «تحت فشار» به کارگردانی وحید رابودان با همکاری موسسه فرهنگی - تبلیغاتی بهمن سبز در سینما بهمن تهرانی برگزار شد و در ادامه داوود مردایان منتقد و کارگردان سینما به عنوان کارشناس و محمد صابری به عنوان مجری کارشناس برنامه به نقد این آثار پرداختند.

ابتدا مهدی دواجی، کارگردان «وضعیت آرام» درباره شکل‌گیری ایده این فیلم گفت: ما اجرای ساخت «وضعیت آرام» از سال ۹۸ زمانی که مشغول به تحصیل در رشته دامپزشکی بودم شروع شد، جرقه ساخت این فیلم از دانشگاه شیراز خورد. باید بگویم ساختمان‌های خوابگاه این دانشگاه بسیار جالب هستند، البته فکر می‌کنم این موضوعی است که همه دانش‌جویان در مقطعی به آن فکر می‌کنند و ایده فیلم «وضعیت آرام» از همین جا به ذهن ما آمد.

در ادامه مرادیان درباره فیلم «وضعیت آرام» گفت: ویژگی بچه‌های سینمای جوان در سال‌های اخیر، این است که فرم را بخوبی یاد گرفته‌اند اما آنچه حس می‌کنم در کل سینمای ایران نیست، داستان است. در «وضعیت آرام» اتفاقات دال بر دانسته‌های فردی جلو می‌رود و

یک شکاف روایی در آن وجود دارد که باعث می‌شود ما با اتفاقات فیلم احساس بیگانگی کنیم، تا جایی که همه چیز مبتنی بر تجربیات شخصی عده‌ای است که در خوابگاه بوده‌اند. وحید رابودان، کارگردان «تحت فشار» هم با بیان اینکه از سال ۸۹ کار در سینما را آغاز کرده و این پنجمین فیلم داستانی اوست، اظهار کرد: این فیلم را ۲ سال پیش ساختم. ایده‌ای داشتم که نمی‌دانم چقدر در این فیلم درآمده است. سعی کردم فضایی را درست کنم که همه آدم‌های فیلم تحت فشار باشند. مثلاً از فروشنده

سوپرمارکت گرفته تا املاکی و کاراکتر اصلی در این فیلم تحت فشار هستند. به طور کلی به نظرم وقتی آدم‌ها تحت فشار قرار می‌گیرند تصمیمات مختلف می‌گیرند که اگر در شرایط آرام باشند تصمیم دیگری می‌گیرند. مرادیان درباره «تحت فشار» گفت: سادگی کارگردانی این فیلم با سادگی تنش درونی آن متناسب است. ما در «تحت فشار» با یک کارگردانی متمایزکننده مواجه نیستیم که از فیلم بیرون بزند، اینکه بتوانید صحنه را کنترل کنید هنر بسیار زیادی می‌خواهد که ما در این

نقد و بررسی فیلم‌های کوتاه روزگرد

فصل نهم باتوق فیلم کوتاه

در نشست نقد و بررسی فیلم کوتاه تهران مطرح شد

مگر قاب سینمایی و تلویزیونی تفاوت دارد؟!

فيلم شاهدش هستيم.

در ادامه وحید نامی کارگردان «مرضیخانه مرکزی» روی صحنه آمد و بیان کرد: نخستین بار است که به سینما بهمن می‌آیم، اینجا برده جالبی دارد اما نور و صدایش تعریفی ندارد. من ۲۰ سال است فیلم کوتاه می‌سازم اما عهد کرده‌ام که دیگر فیلم کوتاه نسازم، البته نه اینکه ساخت فیلم کوتاه بد باشد اما دوست داشتم فاصله‌ای از فیلم کوتاه بگیرم و در تلاشم فیلم بلندم را بسازم، البته ۳ سال است تلاش می‌کنم اما هنوز در نقطه صفر هستم.

سپس مرادیان درباره ساخته این کارگردان توضیح داد: مهم‌ترین ویژگی این فیلم، لهجه آن است. کارگردان برای این کار جستار به خرج داده و این امتیاز مهمی است، در حالی که بسیاری در سینمای ما دوست دارند فیلم‌شان را به زبان فارسی بسازند و فرار از ساخت فیلم به زبان مادری ضعف سینمای ما است.

مرادیان در پایان گفت: ما در ساختار یک فیلم چیزی به نام گفت‌مان روایی داریم که خود را با ابزار روایی به ما نشان می‌دهد. اگر گفت‌مان روایی ما را مخاطب بفهمد موفق بوده‌ایم در غیر این صورت فیلم ما الکن است. هر چیزی و هر مکانی سنی دارد. هر زبانی هم اقلیمی دارد. نمی‌شود در این فضا عریه کشید. باید اشاره‌ها متلک خود را بیندازید. همه چیز در این فیلم به قاعده بود و امیدوارم فیلم بلندت را بسازی.